

En fortelling til Mathilde om en Fisketur til Trollvatnet

Dette var noe vi hadde snakket om lenge, Frits og jeg. Vi var ikke så gamle, og derfor ville ikke våre mammaer slippe oss så langt inn på fjellet alene uten at det var voksne med, men for oss var det mest spennende å fare alene vi to. Vi hadde snakket mye om dette, og det vannet vi skulle gå til hette ” Trollvatnet”, og det lå så langt inn på fjellet at vi måtte overnatte der før vi kunne dra hjem igjen.

Det var ikke lett å snakke med min mamma om dette. ” Du er for liten til å dra så langt innover fjellet sammen med Frits som er enda mindre enn du ”, sa hun. Frits maste også på sin mamma, og en dag kom han løpende nedover til oss og var veldig spent på hva som nu ville skje. Moren hans hadde sagt at hvis jeg fikk lov til å dra så skulle han få lov å være med. Mamma så strengt på oss når vi fortalte henne dette, hun følte vel at det nu var vanskelig for henne å si nei, og til slutt så skulle også jeg få lov til å dra på denne fisketuren. Nu ble det fart på oss. Det første vi tenkte på det var å finne makk for å ha til agn. Dette med å grave makk var også spennende, da var jo fisketuren allerede i gang. Vi fant frem boks for å ha makken i, og så måtte vi ha et grev for å hakke i jorda. Det var en gammel sommerfjøs vi skulle til for å grave under, og det var trangt under denne så vi måtte krype for å komme til. Frits skulle kakke og jeg skulle ha makken opp i boksen. Vi var svært ivrige for at dette skulle gå fort for å få mye makk i boksen, men så skjer det plutselig noe dramatisk: jeg satte i et forferdelig skrik og mistet makkboksen og tok meg til hodet. Etter en stund ble jeg litt stille, og så kjente jeg at det ble litt klisset i fingrene som jeg holdt rundt hodet, og jeg merket at det var noe som randt ned i pannen, og da jeg skulle se på fingrene så var det blod. Frits ble veldig redd da han så at jeg blødde slik, fordi det var jo han som hadde hakket grevet i hodet på meg. Men det var jo ikke hans feil, fordi det var jeg som hadde dukket hodet så fort under da han skulle hakke og derfor traff det i hodet. Hva skulle vi nu gjøre, kanskje vi ikke fikk lov til å fare allikevel. Jeg blødde en del, men det var ikke så veldig vondt, det så kanskje verre ut fordi jeg hadde blod i hele fjeset. Vi måtte nu gå nedover til der Frits bodde, og du kan skjønne at moren til Frits ble veldig redd da hun fikk se meg. Hun tok meg inn og forsøkte å vaske bort blodet, og da det var gjort så det ikke så verst ut med meg. Jeg ble lagt på en divan, og der måtte jeg ligge en time for å roe meg ned. Nu var vi veldig spent, kanskje vi ikke fikk lov til å dra, men etter en stund gikk de med på at vi skulle få dra på turen. Pappa til Frits var med til sommerfjøset for å hjelpe oss med å finne den makken vi måtte ha med, og nu var alt klart for å dra.

For å komme til dette vannet måtte vi først ro et stykke med båten, deretter måtte vi gå langt til fjells for å komme til Trollvatnet. Vi snakket mye om hvorfor det hette Trollvatnet, kanskje det bodde et ordentlig troll der? Det var ikke fritt for at vi var litt redd, men vi tenkte også på den store fisken vi kanskje skulle få, og da gikk det bedre. Det var tungt å bære det vi hadde med, vi skulle ligge i telt og med alt det andre vi hadde med var det tungt å bære. Det var ikke fritt for at jeg syntes litt synd på meg selv, jeg hadde hull i hodet etter at grevet traff meg der, men det gikk greit etter hvert, og det var også satt plaster over såret. Det var en fin tur oppover fjellet, og litt spennende var det også. Først gikk vi på et rypekull, og det flakset rypeunger over alt. De var veldig fine. Etterpå fikk vi se en harepus, men den kom ikke så nært, fordi den virket å være veldig redd og forsvant snart inn i skogen. Etterpå forstod vi hvorfor den var redd, oppe i luften var det en stor ørn som kretset over oss. Ørnen tar nok mange harepuser, det er nok noe av det den spiser for å overleve. Nu var vi kommet langt til fjells, og det var ikke så veldig langt igjen. Ingen av oss hadde vært der før, så dette var vi spent på. Men så var det dette med trollet, kanskje det bodde et troll der. Det var også

mye skog der vi gikk, så det var ikke fritt for at det var litt skummelt. Nu var vi nesten kommet frem, men vi så ikke vannet enda. Da skjer det noe som får oss til å bli stiv av redsel, et forferdelig brøl og deretter hørte vi at det plasket i vannet. Nu var vi ikke helt sikker på om vi ville gå lenger. Vi forsøkte å skjule oss bak en stor sten, men så visste vi at troll kunne lukte mennesker på lang avstand, og da var det ikke fritt for at vi måtte gråte litt. Det var nu blitt helt stille igjen, og da kom lysten tilbake for å fortsette. Vi forsøkte å liste oss videre, vi måtte ikke trå på en kvist for da kunne trollet høre oss. Vi var nu kommet så langt at vi begynte å se litt av vatnet. Frits gikk nu først og plutselig ser han noe, dype spor i marken etter noe stort som hadde gått mot vannet. Nu var det for sent å snu og vi krøp på alle fire for ikke å bli så synlig for trollet. Vi var nu så nær vannet at vi krøp bak en liten haug for å se derifra. Vi lå med nesene helt ned i gresset, og tittet bare så vidt over haugen. Da skjer det noe igjen: et stykke fra oss, på den andre siden av osen er det noe som rører på seg. Nu er vi veldig redd. Vi kan ikke se hva det er som er der borte, men noe stort er det i alle fall. Nu kan vi se at det er brunt, og at det har hår over hele kroppen. Etter en stund så ser vi at det er noe som skjer der borte, og da må vi holde øynene igjen en stund for nu blir det for mye for oss. Vi lå helt stille, og vi snakket lavt med hverandre for å bli enig om hva vi skulle gjøre, og vi ble enig om at vi skulle vente litt for å se om det skjedde noe. Da blir vi plutselig stor i øynene. Borte der vi hadde sett trollet ser vi nu noen svære horn som kommer opp, og et svært dyr som reiser seg. Vi ser snart at det bare er en elg som vi har trodd var et troll. Gjett om vi nu ble glad.

Om elgen lager brøl det vet jeg ikke, men vi ville helst tro at det var den vi hørte, og plasket var når den svømte over osen. Etterpå dette så lusket elgen bortover og forsvant inn i skogen, og nu kunne vi fortsette fisketuren.

Det var helt stille på vannet, og nu så vi at det var mye fisk som vaket. Det er lenge siden dette hendte, og den gang var det ikke vanlig at alle hadde fiskestang. Vi måtte lage stengene av det vi fant i skogen, det var nu slik det var den gangen, og det gikk helt greit. Vi hadde en taum med en angel i enden, og det gikk greit å fiske med det. Nu ble det veldig spennende, og vi så mange store fisker i vannet, men det er alltid slik at når du ser fisken i vannet virker den større enn når du får den på land. Vi fisket en liten stund og da er det Frits som får napp, og det vart en fin ørret. Vår første fisk på den turen. Det ble mange fisker utover kvelden, og selv om det hadde vært mye spenning tidligere så var vi enig om at dette var en fin tur. Det var nu blitt så sent på kvelden at vi måtte få opp teltet, og nu kjente vi også hvor sulten vi var. Vi hadde helt glemt at vi også måtte spise, og nu var det å få varme på bålet i en fart. Vi stekte fisk og hadde det veldig fint.

Dagen etter måtte vi pakke sammen for å dra hjem igjen, og den turen gikk fint fordi vi hadde nok vokst litt på alt vi opplevde på turen til vannet. Frits og jeg var gode venner, og vi var enig om at dette hadde vært en spennende og fin tur.

MORFAR